

Въ конецъ-цѣ на всѣкій часъ произносится, заедно съ големъ поклонъ, кратка, но умилительна молитва на святой Ефремъ Сиріянинъ (въ 5-й в.), кождо-то требѣ христіанинъ-тъ за негово нравственно усовершенствованіе постоянно да помни и произноси на всѣко мѣсто, кога тая или друга страсть обу-ревава душѣ-тъ му.

Ето я: „Господи и Владыко живота моего! Духъ праздности, унынія, любоначалія (властолюбіе) и празднословія (пустословіе) не даждь ми“.

„Духъ же цѣломудрія, смиренномудрія, терпѣнія и любви даруй ми рабу твоему“.

„Ей Господи Царю! даруй ми зрѣти моя прегрѣшенія и не осуждати брата моего, яко благословенъ еси во вѣки вѣковъ“.

ГОСПОДИ ВОЗВЗАХЪ.

Като ся прочитѣтъ часове-тѣ, наченвася вечерня-та съ думы-тѣ на діаконъ-тъ: „Благослови владыко“!

При вечернѣхъ тѣхъ, както и всѣкій пѣтъ, послѣ ектеніѣхъ-тѣхъ пѣся: „Господи воззвахъ“! Кога ся иѣе „Господи воззвахъ“ и стихиры-тѣ, святыи-тѣ преждеосвященны дары благоговѣйно ся приносятъ изъ ковчежець-тѣхъ, кой-то ся нахожда вразъ престоль-тѣхъ, въ жертвеникъ-тѣхъ.

ВХОДЪ СЪ КАДИЛЬНИЦЪ. ПАРЕМІИ. „СВѢТЪ ХРИСТОВЪ

ПРОСВѢЩАЕТЪ ВСѢХЪ“.

Послѣ това бива входъ отъ сѣверны-тѣ двери въ царски-тѣ врата съ кадильницѣ безъ Евангеліе, а по нѣкой пѣтъ и съ Евангеліе, кога (*) ся полага да ся чите при преждеосвященнѣхъ-тѣхъ литургіѣхъ. По входъ-тѣхъ наченвася читанье-то на двѣ по часто называемы-тѣхъ пареміи, т. е. исторически и назидательны части отъ ветхозавѣтны-тѣхъ книги. Пощо ся прочите първа-та ектенія, отворѣтся (**) царски-тѣхъ врата; и діаконъ-тъ, обрацайкися къмъ священникъ-тъ, возглашава: повелите си-

(*) Евангеліе ся чите при преждеосвященнѣхъ-тѣхъ литургіѣхъ само кога ся празнова нарочно нѣкой си Святой; на примѣръ. 24-то февр. и 9-то марта, освѣтъ това читася евангеліе еще въ първы-тѣхъ три дни на страстнѣхъ-тѣхъ недѣлѣхъ.

(**) Въ русіѣхъ вообще при читанье на пареміи-тѣхъ запираются царски-тѣхъ двери.

Зам. на прев.